

Jochebed

Bidrag från Judy Breneman
2006-01-01
Senast uppdaterad 2007-01-28

Djupt vatten tro ...

Jochebed, djupt vatten tro Född jude i ett land som härskades av en antisemitisk tyrann, gjorde Mose sitt inträde i en värld som befann sig i ett desperat tillstånd. Hans folk, hebréerna, fick lida fruktansvärt, under piskan. De var plågade, förtryckta, hatade och misshandlade. * Den nyfödde Mose trädde in i en värld fylld av elakhet, slaveri, och förtvivlan, men in i ett föräldrahem där det fanns tro, mod och vishet att planera kreativt i en desperat situation. Följ med på en fantasifull resa till Moses mor Jochebeds lilla hydda där hon bor med sin älskade man Amram och sina två barn Miriam och Aaron, ca 7 och 3 år gamla, under denna mörka period av Israels historia. JOKEBED låg på sin madrass av halm och njöt av den tidiga morgonens stilla svalka. Lille Aaron gosade bredvid henne medan Miriam lekte förnöjt. Amram hade gått till sin slavstation långt innan soluppgången för att undvika extra piskning för sen ankomst. De nya härskarna i Egypten verkade ha ett aldrig sinande lager av elakheter för att försöka göra livet outhärdligt. Jochebed försökte föreställa sig vad Amram fick stå ut med för stunden och hennes ögon fylldes med när hon tänkte på det som en kontrast till alla Guds löften vilka hon alltid trott på. Det tunga arbetet och den regelbundna misshandeln skapades för att få Israeliterna att förlora allt hopp och inte vilja föda barn. Detta verkade istället bara göra de starkare och mer fertila. Det var tydligt för vem som helst som hade ögon att se med att Gud faktiskt fortfarande välsignade sitt folk. Jochebed bestämde sig för att hålla fast vid den tanken. Ett hjärtskärande skri skar genom både stillheten och Jochebeds tankar. I samma ögonblick förstod hon att hennes kära väninna Diana, som inte kunde lyda det brutala påbudet att dränka sin späde pojke hade blivit upptäckt, och den lille ryktes bort från henne av en soldat. Blixtnabbt drog hon Miriam och Aaron till sig, en automatisk reflex för hon var säker på att hon bar på sitt tredje barn. Jochebed darrade och undrade vilket straff Diana skulle vara tvungen att utstå eller om hon någonsin skulle få se sin vän igen. Hon kunde inte låta bli att undra – Hade soldaterna sökt igenom hus efter hus eller var det sant att Bilda som bodde bland dem var en spion och tjallare? Bilda hade, helt känslökallt, kastat sin egen nyfödde son i Nilen och högljutt deklarerat att om det fanns någon annan som födde en son vore hon klok i att göra detsamma! Vad ska jag göra om det blir en pojke, undrade Jochebed! Hon och Amram förstod att förtrycket skulle hålla på länge än och hade tillsammans bestämt sig för att de skulle vara trofasta oavsett vad som komma skulle. För dem betydde Guds lagar mer än någon människas. Utan att behöva förbereda sig mentalt, kunde Jochebed automatiskt frammana den psykiska styrka hon lärt sig i barndomen, och var fastbesluten att inte tillåta sina fiender att tvinga henne bli panikslagen eller förlora den frihet i Herren som hon hade inom sig. Jochebeds beslutsamhet var till nytta flera månader senare när panik mycket väl kunde ha tagit överhanden. Hon födde ett synnerligen vackert gossebarn. Blandad med glädjen var skrällen över hur hon skulle kunna skydda honom. Hon förklarade om och om igen för Miriam och Aaron hur viktigt det var att de inte berättade för någon levande själ om denne underbara pojke. Aaron var väldigt liten och stolt över sin lillebror. Skulle han verkligen kunna behålla hemligheten inför sina lekkamrater? Båda Jochebed och Amram såg i den nyfödde sonen något påfallande speciellt. Tillsammans planerade de hur de skulle kunna gömma honom i ca tre månader och vad de skulle göra sedan. . . Aaron blev övertygad om att han skulle göra vad han kunde för att skydda sin lillebror, även låtsas gråta om den lille skrek. Hela tiden tränade Jochebed Miriam för en plan som var så djärv att hon knappt kunde andas när hon tänkte på den. “Miriam, Lilla Gumman, du kommer att vara en fantastisk skådespelerska! Se överraskad ut! Träna på ditt ansiktsuttryck. Så! Perfekt! En gång till. Nu, hur ska du fråga hennes höghet, prinsessan om att du ska hitta en amma ibland de hebreiska kvinnorna? . . . Duktig flicka! Nu, igen. . . Kom ihåg, jag kommer att vara längs vägen, bara en bit ifrån.” Den fasansfulla dagen kom. Jochebed kollade den vassklädda kistan en sista gång. Hon mätte ut tiden noggrant. Hon måste få barnet, glatt och lugnt, i kistan och gömt innan prinsessan anlände för sitt dagliga bad, men inte för tidigt så att barnet blev grönigt! Skulle någon stoppa henne längs vägen? Skulle väven som dolde kistan skydda tillräckligt utan att vara avslöjande? “Lugn, lugn, Jochebed,” sade hon till sig själv. Ge Miriam det självförtroende hon behöver. Detta är Guds barn, det vet du, och Han kommer att rädda det. Du ska bara göra din del.” “Då så, nu går vi, Miriam. Inte för fort. . . kom ihåg, hur vi tränade.” Försiktigt, försiktigt placerade Jochebed den lilla kistan med det sovande barnet bland vassen i Nilen–den ödesdigra Nilen. Med hjärtat i halsgropen tittade Jochebed på en bit därifrån när prinsessan öppnade kistan. Hon såg att prinsessan inte kunde motstå den speciella utstrålning som barnet hade. Miriam var som skapad för sin roll. Sedan skuttade hon lättad mot sin mor. Jochebed tog ett djupt andetag och gjorde sig beredd för sitt livs prestation. Lugnt, nästan ståtligt, gick hon som en avtrubbad slav fråntagen alla känslor och såg ut att vara något störd av sitt barns begäran. Tillräckligt artigt svarade hon prinsessan, “Ja, det kan jag göra. Jag förstår. Lön? Javisst. Jag håller dig underrättad.” Jochebed vände sig om, höll om sitt älskade barn, och vågade inte tro att det var sant. Hon kunde öppet ta hand om sin son. Hon skulle bara säga, “Fråga prinsessan,” om någon misstänkte något. Hon kunde ge honom kärlek, träna honom, njuta av honom --- och få lön! Och SOM hon tränade honom! Han lärde sig alla Guds löften till Israels fäder. Han lärde sig tillit och vad det betydde att ge kärlek, att vara rättvis och ta ansvar. Och Mose lärde sig hur han skulle älska att lära sig mer! När den hjärtslitande dagen kom för Jochebed att återlämna honom till prinsessan visste hon att han fruktade Gud och att Guds kärlek präglade honom. Medan hon torkade både sina egna och hans tårar visste hon att han hade all kunskap och vishet han behövde för att använda den fina utbildning han skulle komma att få, för att vara till välsignelse. Det hela var en del av en näderik plan. Jochebeds tro, när allt omkring var som djupt, mörkt vatten, höll henne uppe och gjorde det möjligt för henne att vara delaktig i befrielsen av sitt folk. Läs gärna:

- 2 Mosebok 2:1-12, 6:20, 7:7

- Apostlagärningarna 7:20

- Hebreerbrevet 11:23

- Citat från Mose, en bok av Charles Swindoll, WORD Publishers Att fråga sig:

- Prioriterar jag umgänge med/undervisning av mina barn? Hur viktigt är det? När/hur ska jag göra det?

- Hur kan vi motverka den dåliga påverkan som våra barn konfronteras med?
- Ska jag passivt låta Guds vilja ske, eller ska jag vara delaktig i den? Om det senare, hur skulle det se ut i min nuvarande situation? Vad vill Gud själv att vi ska göra? Judy Breneman

Tidskrift/Internetsajt för Kristna kvinnor...